

LJSPFF LATINA PRO NELATINÁŘE – HODINA VIII.

Dvojí akuzativ u sloves

a) spojení předmětu osobního a předmětu věcného:

Docēre discipulōs (předm. osob.) *linguam Latinam* (předm. věcný). Učit žáky latinu.

b) spojení akuzativu předmětového a akuzativu doplňku (typ *Ihn meinen Freund nenne*):

Illum (předmět) *meum amicum* (doplňek) *apello*. Nazývám ho svým přítelem. (V češtině doplněk v instrumentálu).

Spojení akuzativu předmětu a doplňku v akuzativu bývá u sloves:

1. činit, dělat, volit, jmenovat (facere, legere, creare, ...)
2. nazývat, jmenovat (appellare, nominare)
3. mít (habere: *Illum amicum habeo* - Mám ho za přítele.)
4. pokládat, uznávat (=halten für) (putare, ducere, existimare, iudicare)
5. ukazovat se, projevovat se, osvědčovat se (sich als... erweisen) (sē praebere, sē praestare)

I. Vytvořte věty s vazbou dvojího akuzativu a převeďte do pasiva podle vzoru:

putant – dux clarus homo:

Putant ducem clarum hominem. *Dux clarus homo putatur.*

appello – soror industria puella

creabant – Romulus rex Romanus

putabant – medicus bonus civis

nominas – mors summum praemium

iudicatis – aqua initium rerum

existimabamus – virtus origo boni

Vazba akuzativu s infinitivem

Česky: Slyším často slavíka krásně zpívat.

Latinsky: *Audiō saepe lusciniam pulchre cantāre.* (luscinia, ae.f. - slavík)

Několik sloves v češtině (mít, vidět, spatřit, slyšet, cítit) připojuje předmět v akuzativu a zároveň infinitiv předmětový. V latině je tato vazba rozšířena u mnohem většího počtu sloves:

1. sloves vnímání a myšlení (vidēre-vidět, audīre-slyšet, sentīre-cítit, discere-učit se, scīre-vědět, intellegere-rozumět, putare, ex̄istimare-oboží myslet, domināt se)
2. sloves projevu (dīcere-říkat, respondēre-odpovídat, narrāre-vyprávět, negāre-popírat, a d.),
3. sloves chtění (velle-chtít, nōlle-nechtít, cupere-toužit, postulāre-žádat, studēre-snažit se)

4. sloves citových projevů (gaudēre-radovat se, dolēre-rmoutit se) – u těchto sloves zřídka
5. sloves náležitosti (vyskytují se vesměs jen ve 3. os. sg.) (oportet - je třeba, placet - je oblíbené, líbí se, uznává se za dobré, decet - sluší se, licet - je dovoleno)
6. výrazů označujících výsledek myšlenky (sequitur, efficitur - obojí: z toho vyplývá, že ...)
7. výrazů se stejným významem jako uvedená slovesa (fāma est - praví se, vērisimile est - je pravděpodobné, opīniō est - panuje mínění, mōs est - je zvykem, pār est - je vhodné, aby)

Překlad vazby akuzativu s infinitivem do češtiny a naopak:

Latinskou vazbu acc.+inf. přeložíme nejčastěji vedlejší větou se spojkou že. Čas a slovesný rod infinitivu¹ ve vazbě přitom rozhodují o čase a slov. rodě přísudku české vedlejší věty. Akuzativní předmět vazby se stává podmětem české vedlejší věty:

Audiēbat semper nostrōs anguēs innocentēs esse.

Vždy slýchával, že naši hadi jsou neškodní.

Kde je to možné, můžeme vazbu acc.+inf. zachovat i v českém překladu.

Při překladu do latiny si nejprve musíme uvědomit, zda česká vedlejší věta předmětná se spojkou že bude v latině závislá na některém ze sloves, které vazbu vyžadují. Podmět VV převedeme do akuzativu (zachováme číslo!) a přísudek na infinitiv. Přitom je třeba zachovat jmenný rod infinitivu (*audiō id narrārī* = slyším, že se to vypravuje).

Jmenné části přísudku se musí převést do akuzativu (slyším, že je můj přítel smutný = *audiō amīcum meum maestum esse*). Do akuzativu je též třeba převést celý podmět (tj. včetně přívlastků - viz naši hadi ve větě výše) a také doplněk (Vím, že tvůj přítel je dobrým otcem. = *Sciō amīcum tuum bonum patrem esse*).

II. Změňte na vazbu akuzativu s infinitivem podle vzoru:

Dicunt: Rex vivit.

Dicunt regem vivere.

Audio: Pater venit.

Scimus: Omnia mutantur.

Scribit: Aqua initium rerum est.

Scio: Nihil scio.

Notum est: Domino regi oboedimus.

Videmus: Hostes a militibus superantur.

Audiunt: Portae urbis ornantur.

¹ Latina má stejně jako němčina vedle infinitivu prezenta též infinitiv minulý a budoucí (v obou jmenných rodech, tedy v aktivu i pasivu).